

de wandeling en als een drukkende zwaarte lag op haar het besef, dat ze ouwelijk en onelegant was naast haar collega, die tegemoetkomend zijn stappen regelde naar de hare. Ze kon zich voorstellen, terwijl ze de meisjes nazag, hoe hij zich aangetrokken moest gevoelen tot die ongebonden vroolijkheid en ze kon zich niet ontworstelen aan het klemmende en haar zeer hinderende gedacht, dat Roobeek eigenlijk met haar opgescheept was....

Twee meisjes kwamen terugdraven, met hoog-getilde knieën, als vurige paarden, en tusschen haar in zat op de hurken een speelgenoot, die zich liet voortsleeën. Ze renden recht op de beide oudere menschen aan en Mien werd beangstigd door het driftig aanjagende span. Maar vlak vóór hen schoot Fie van Tricht uit haar hurkende zit op en de drie meisjes bleven hijgend staan.

— Nou meêster! zei Fie en ze duwde hem gemeenzaam wat naar voren. Hij verweerde zich voor den vorm, maar ten slotte gaf hij zich lachend over aan de twee pootige boerendeerns, die ook Fie voortgeslierd hadden.

— U excuseert, nietwaar juffrouw! riep hij nog achterom, toen hij reeds voortsuisde over de glinsterende sneeuw.

Mien bleef met Fie van Tricht achter, als een vale vogel met slepende pennen naast een kleurig-gevederde pronkster, en de kreten der meisjes ver voor zich uit, de doffe hamerslagen harer voeten, knalden in haar ooren als honende vreugde-schoten. Fie nam geen notitie van de onderwijzeres naast haar en schoot telkens vooruit in korte glijtjes. Tranen van woede en spijt schoten Mien in de oogen, toen ze het silhouetje van het meisje omving met spiedend kijken en zich bekennen moest, hoe levend en gracieus het was.

Ze lachte kort en smadelijk.... Daar kwam zij aanstropelen.... Een oud wijf tusschen al die fleurige menschen.... En Roobeek met zijn fijne, zachte manieren liet haar tòch maar aan haar lot over.... Hij vond het natuurlijk een prachtig smoesje

om van haar af te zijn.... Wie zou er aan denken om haar te sleeën.... 't Was natuurlijk vanzelf-sprekend, dat zij d'r stramme knieën niet meer kon buigen.... Een mensch van bijna veertig.... Wat dèè ze in de kou.. Ze was een arme, vereenzaamde meid en zo moest ze d'r eindje maar halen.... Stom, om ooit iets van een man in je leven te verwachten....

Onwillekeurig was ze langzamer gaan loopen, maar toen ze de draaf-stappen weer hoorde aan-klabatteren, zette ze haar voeten tot wat meer snelheid aan.... Ze beurde zichzelf op, sprak zich met vage woordjes wat moed in....

Krachtig veerde Roobeek op, sloeg de sneeuw van zijn jas....

— Fie! riep hij naar 't meisje, dat iets vooruit liep, — kom, kind, nu juffrouw van Hoorn.

Mien duizelde weg in een witte leegte, toen ze die woorden tot zich hoorde doorklinken.. Ze wankelde, wyl zich haar ellende zoo ineens ontspande, maar ze deed hoog, verbeet haar gretigheid, toen Roobeek en Fie van Tricht haar ieder aan een zijde kwamen staan. Ze had het vaste voornemen, om zich niet belachelijk te maken en weigerde koel, met een pijn, of innerlijk iets in haar scheurde, dat ze zich een zoo begeerd genot ontzeggen ging. Maar Roobeek hield aan en toen begon ze moeilijk neer te hurken, wat angstig voor haar nieuwe japon en met een kleur van verlegenheid haar rokken gladdend om haar knieën.... Ze durfde de hand van den onderwijzer niet te vatten, of ze er iets van haar gereserveerdheid in zou prijs geven, doch toen Fie haar in stevig-knuistige greep vastnam, moest ze, om haar evenwicht niet te verliezen, wel Roobeek grijpen....

Voort suisde ze over de hel-blinkende sneeuw, die onder haar voeten als een verblindende streep wegschoot, en ze gaf zich zonder eenige weerhouding aan het volle genot over. Ze was zich in niets meer bewust, dat ze oud was, want er vloeiden jeugd en kracht in warme stroomen door haar lichaam, dòòrbrekend naar alle leden..